

Vilja, mor og morfar bor på en gård,
der ligger øverst oppe på en bakke.
Herfra løber Vilja ned ad stien,
når hun skal i skole.
Når skolen er slut,
maser hun igen op ad bakken,
træt og sulten.
Om vinteren løber hun hurtigt ned på sine ski
– og langsomt op igen.

Når Vilja sidder oppe på taget derhjemme,
leger hun, at hun er “Konge af Højen”.
Herfra kan hun se ud over hele bygden.
Det er en lille bygd. Alle kender alle her på stedet.
Når Vilja er på vej til plejehjemmet,
er der ingen, der spørger, hvor hun skal hen,
eller hvem hun skal besøge.
I bygden ved alle, hvem doktoren, tandlægen og præsten er.
I skolen er alle børnene ligesom én kæmpe stor familie, for så
godt kender de hinanden.

Nu er det blevet eftermiddag. Solen er ved at gemme sig.
Fra vinduerne skinner der gult lys.
Snart er det aften.

Vilja skal møde sin bedste ven, Jens.
Hun sætter fødderne ind i de nye ski
og danser for fuld fart ned ad bakken.
Hun får øje på Jens nede under det store grantræ.
Vilja bremses, så sneen sprøjter,
næsten som bilen med den store sneskraber.
De glider videre,
Vilja først, Jens bagefter.
De er ni år gamle og allerbedste venner.
Vilja og Jens er glade for hinanden.

De er på vej til plejehjemmet,
Villa Bagatella,
der hvor mormor nu bor.

Mormor har Alzheimers og kan ikke være alene.
“Tror du, mormor venter os?” spørger Vilja.
“Måske sidder hun i stolen henne ved indgangsdøren?”
siger Vilja. “Eller måske sidder hun inde i sit værelse og sover?”
Vilja vender sig om mod Jens. Hun venter på svar.
Men han er langt bagefter og har ikke hørt, hvad hun siger.

De er nået hen til plejehjemmet.
Mormor sidder ikke ved døren og venter.
Men der sidder mange andre, der håber på besøg.
Nu kommer de to snemænd, Vilja og Jens,
trampende ind på deres glatte skistøvler.
Jens glider i noget smeltet sne, gør et hop og lander igen trygt
– lige ved gamle Ninni. Hun trækker sig helt tilbage i sin stol
og klemmer tasken tæt ind til sig.

Jens glider videre – hen til Olaus, der sidder med sin kaffekop.
Han skal altid have en knuser. Han smiler og griner,
selv om han ikke mere kan snakke.
“Hovsa!” råber Jens og griner tilbage.
Så tager han Vilja i hånden og går videre.

Nu vil de se at finde mormor.
Længere henne møder de Olga, en af sygehjælperne.
Hun følger dem hen til mormors værelse.

Og der er hun jo. Inde i sit værelse. I sin seng ovre ved vinduet.
Hun ser så mærkelig ud. Hendes mund er blevet så lille.
Er de kommet et forkert sted hen? Eller er det en anden,
som ligger der i mormors blåmalede seng?
"Mystisk," hvisker Vilja.
"Vi gemmer os," siger Jens.
Han trækker Vilja med sig hen bag ved kurvestolen.
Olga står stadigvæk ovre ved døren.

Et stykke tid er der ganske stille. Det er, som om stilheden
trækker vejret. Vilja og Jens kan ikke høre deres eget
åndedræt.

Men efter nogle minutter lister de forsigtigt hen til sengen.
Det er mormor. Men ikke mormors mund.
Hvad er der sket? Hun ser så anderledes ud.
"I alverden," siger Vilja ganske lavt.
"Mormor," hvisker hun forsigtigt.
"Mormor", hvisker hun endnu en gang, en lille smule højere.
"Mormor, er det dig?" siger Jens.

Han kigger over kanten af sengen. Over dynen.
Da bevæger mormor sig.
Efter et øjeblik sætter hun sig op i sengen.
Mormor ser på Vilja og Jens. Hun smiler til dem.
Da ser de, hvad der er anderledes.
Forsigtigt trækker Vilja og Jens sig lidt tilbage.
Mormor har ingen tænder.
Hun ligner heksen i eventyret.

“Jamen dog, jamen dog!” siger Olga. “Hvor har du gjort af dine tænder? Hvor er dit gebis?”
Hun kigger ind under sengen. Hun ser efter i lommerne på badekåben. Men mormors gebis er væk.
Vilja og Jens kigger i vasken. I bækkenet. I hendes taske.
Mormor sidder i sengen. Hun forstår vist ingenting. Tror hun måske, at de er ved at lege? Eller spille komedie? En komedie, hvor tre mærkelige væsener farer omkring i værelset?

“Nej se, hvad jeg fandt!” råber Vilja.
“Er det her mormors gebis?”
Det lå i den urtepotte, hvor kaktussen stod.
Vilja viser to rækker med kunstige tænder frem.

De to rækker er sat sammen ligesom en ring.
“Hurra!” råber Olga. Hun skyller gebisset grundigt
og sætter det ind i mormors mund.

Og pludselig er det igen mormor, der sidder der i sengen.
Fuldstændig som før. Mormor har kunstige tænder.
Det er hendes lille hemmelighed.

Pludselig opdager Vilja, at der er mange huller i gardinerne.
Store og små huller mellem hinanden.
Sådan var gardinerne ikke før.
Hvad er der sket? tænker Vilja.
Hun spørger Olga: “Hvem har ødelagt mormors gardiner?”

Mormor sidder og fortæller. Jens lytter,
selv om han ikke forstår, hvad hun siger.
For mormor kan ikke længere tale helt ordentligt.

Olga tager Vilja med sig ud på gangen.
“Mormor var jo syerske i mange år,” siger Olga.
“Og hjemme på gården havde hun måske

blondegardiner med små huller,” hvisker Olga.

“Ja,” svarer Vilja, “i blondegardinerne derhjemme er der både små og store huller.”

“Og så har mormor tænkt, at det også skulle være sådan her på plejehjemmet. Hun tog en lille saks og klippede huller i gardinerne”, siger Olga stille, for at mormor ikke skal høre det.

“Er det mormor, der har gjort det?”

Vilja bliver helt flov. Vilja bliver ked af det.

Hun bliver varm, helt op i halsen, helt op i sit hoved. Hendes hænder bliver svedige.

“Det gør ikke spor,” trøster Olga hende.

“Mormor forstår slet ikke, hvad hun har gjort. Gardinerne kan bare være, som de er. Dem kan vi skifte ud senere,” siger Olga. Hvor er hun bare rar!

“Tusind tak”, hvisker Vilja. Hun giver Olga et stort knus.

Vilja og Jens tager et smut ud til de gamle, der sidder ved indgangsdøren.

“Kom, så leger vi kørestolelegen,” siger Jens.

Han får atter sat Vilja i godt humør.